

Chương 15

Đôi giày da của Lục Tranh Vanh chậm chậm dẫm lên bậc cầu thang, mỗi bước đi như rơi xuống đầu Mẫn Nhu, cả dây thần kinh đều căng ra.

Ánh mắt nghiêm nghị của ông đảo khắp căn biệt thự. Lúc nhìn thấy hai người Mẫn Nhu thì gương mặt vẫn lạnh lùng thờ ơ không có lấy nụ cười, đôi mắt mình vẫn nhìn lướt qua Lục Thiếu Phàm, sau đó nhìn thẳng vào Mẫn Nhu, chỉ cần như thế đã khiến cho Mẫn Nhu cảm thấy áp lực tăng vọt.

Khóe miệng Mẫn Nhu cứng đờ, muốn nở nụ cười nhưng chưa kịp đợi cô làm gì thì Lục Tranh Vanh đã dời mắt đi, bước xuống lầu đi về phía nhà ăn.

Dây thần kinh trong đầu Mẫn Nhu bắn một tiếng, thả lỏng ra, lưng thẳng băng đột nhiên thư giãn rũ xuống, hai tay ôm Đậu Đậu run cả lên.

“Sao lại sợ đến như vậy?”

Bên tai là tiếng cười chế nhạo của Lục Thiếu Phàm, anh đỡ lấy Đậu Đậu từ tay Mẫn Nhu ôm vào lòng, Mẫn Nhu len lén liếc nhìn bóng người xa dần, kè vào tai Lục Thiếu Phàm nói khẽ:

“Em sợ nhất là quân nhân.”

“A?”

Lục Thiếu Phàm nghi hoặc nhướn mày, nhìn gương mặt lo âu nhỏ nhắn của Mẫn Nhu đôi mắt đen hiện lên vẻ suy tư, cũng ra vẻ hiểu biết gật gù, sau đó một tay ôm Đậu Đậu một tay nắm lấy Mẫn Nhu đi về nhà ăn.

Trên chiếc bàn bầu dục dài toàn những món ngon thịnh soạn, mặn chay phối hợp hài hòa, trên bàn đã có hơn mười món nhưng dì Mai và những nữ hầu khác vẫn tiếp tục dọn thức ăn lên.

Lục Tranh Vanh ngồi ngay ngắn ở trước bàn, lưng thẳng, hai tay cầm lấy khăn ướt do dì Mai đưa sang để lau, lông mày điểm bạc hơi nheo lại, nghiêm nghị mọi mặt như quân nhân.

“Gia gia.”

Lục Thiếu Phàm lễ phép gọi, Mẫn Nhu đứng cạnh Lục Thiếu Phàm. Đậu Đậu ở trong lòng Lục Thiếu Phàm liền trèo xuống ngồi lên ghế sau, hai chân quẫy đạp thì đôi giày nhỏ rớt khỏi chân, bàn tay chống lên cằm, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vẻ mặt nghiêm nghị của Lục Tranh Vanh gọi một tiếng: “Thái công.”

Đậu Đậu đối với Lục Tranh Vanh không hề sợ hãi, hai chân đung đưa, cả người lắc lắc ngó Mẫn Nhu im lặng đứng phía sau, cơ thể nhỏ bé chồm lên bàn hương Lục Tranh Vanh nói: “Thái công, Đậu Đậu có mẹ rồi.”

Trên gương mặt khó chịu lạnh lùng của Lục Tranh Vanh lộ ra chút hiền hòa, bàn tay đầy vết thương vỗ nhẹ đầu Đậu Đậu, vui vẻ kéo bờ môi cương nghị lên, theo ngón tay ngẩn ngẩn của Đậu Đậu nhìn về phía Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu thấy ánh mắt Lục Tranh Vanh hướng về mình thì cả người cứng ngắc, không thể động đậy, theo phản xạ nói: “Chào tham mưu trưởng.”

Bên trong căn biệt thự yên tĩnh, giọng nói cao vút của cô như bị phản hồi lại, rất lâu không tan đi. Mẫn Nhu cảm giác sau lưng mình túa mồ hôi lạnh, ánh mắt cầu cứu nhìn Lục Thiếu Phàm, anh chỉ cong môi cười, không lên tiếng trợ giúp như cô mong muốn.

Mẫn Nhu cảm thấy lúc này chỉ có mình cô trong căn biệt thự, cô nuốt nước miếng, ánh mắt không ngừng đảo qua lại không dám nhìn thẳng đôi mắt như chim ưng của Lục Tranh Vanh. Khi cô tưởng tham mưu trưởng không vui thì một giọng nói từ bàn cơm vang lên “Ừ”.

Không phải tiếng Lục Thiếu Phàm, giọng nói trầm mạnh mẽ mang theo chút bí ẩn của năm tháng đã trải qua chỉ có thể là Lục Tranh Vanh.

Bị Lục Thiếu Phàm nắm kéo một bên xuống, Mẫn Nhu hé mắt nhìn sang khoe miệng cười đầy ẩn ý của Lục Thiếu Phàm, tựa như rất hài lòng và vui vẻ, trái tim cô vì vậy mà mừng theo, Lục Tranh Vanh không để mặc cô xem như là dấu hiệu tốt đi?

Lục Thiếu Phàm thông thả kéo ghế ý bảo ngồi xuống, Mẫn Nhu lắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn cười khiêm nhường, ánh mắt nhìn về cầu thang chỉ thấy bà Lục mang đồ ở nhà đang từ trên cầu thang bước xuống.

Dung nhan quý phái cao nhã của bà Lục không có lấy nụ cười, thản nhiên nhìn Lục Thiếu Phàm và Mẫn Nhu, gương mặt khẽ động liếc mắt sang Mẫn Nhu, tựa như giọt nước rơi xuống hoa sen vẫn bình thản như trước.

“Me!”

Gương mặt Lục Thiếu Phàm nở nụ cười khiêm tốn, tuy nói với bà Lục nhưng ánh mắt lại liếc sang Mẫn Nhu hài lòng cong môi, đem chỗ ghế vừa kéo ra cho bà Lục ngồi.

“Me.”

Mẫn Nhu dịu dàng gọi khiến sắc mặt bà Lục hơi khựng lại, không đáp lời, chỉ chú tâm ngồi xuống ghế, sau đó, mới nhìn hai người đang đứng ôn nhu nói: “Hai đứa cũng ngồi xuống đi.”

Lục Thiếu Phàm cũng không nói gì, cùng Mẫn Nhu ngồi xuống, trên bàn ăn yên tĩnh hoàn toàn khác hẳn với ở nhà Mẫn Nhu khi vô câu vô thức, Mẫn Nhu ngồi nghiêm chỉnh, dáng vẻ đoan trang, lo lắng nếu bản thân không để ý sẽ khiến người lớn khó chịu.

“Em muốn ăn cái gì?”

Ánh mắt Lục Thiếu Phàm dịu dàng nhìn cô, lời nói yêu thương chăm sóc cô, cảm giác căng thẳng trong lòng Mẫn Nhu được thả lỏng, cũng chỉ có Lục Thiếu Phàm mới có thể khiến cho cô lấy lại chút tự tin trong giờ phút này.

Nhìn bát cơm để rất nhiều thịt nướng, khoe miệng Mẫn Nhu hơi cong lên, hàng lông mày nhíu lại tỏ vẻ khó chịu, kẻ sát Lục Thiếu Phàm hạ giọng nói: “Em không ăn thịt mỡ.”

Giọng nói khe khẽ mang theo ý làm nũng. Trên bàn cơm đang yên tĩnh, ánh đèn chiếu vào hai gò má trắng hồng của Mẫn Nhu, giống như một cô gái nhỏ thẹn thùng.

“Em chỉ ăn thịt, nếu không, em ăn một phần, anh ăn một phần được không?”

Mẫn Nhu chớp chớp mắt, hỏi ý kiến Lục Thiếu Phàm, gương mặt ngây thơ cần trọng khiến người ta yêu thương.

Lục Thiếu Phàm cũng không thể nói gì chỉ mím môi cười, bàn tay không cầm đũa cung chiều xoa đầu cô, nhân nhượng mở miệng ăn nửa miếng thịt của Mẫn Nhu, trên gương mặt tuấn tú không hề có vẻ gượng ép.

Mẫn Nhu ngọt ngào cong môi, chỉ chớp mắt thì thấy bà Lục đang đắm chiêu nhìn hai người, trong mắt có vẻ nghi ngờ, Mẫn Nhu lễ phép mím cười, ngồi ngay ngắn trên ghế cầm đũa vào ăn.

“Đậu Đậu muốn mẹ dứt.”

Gương mặt Đậu Đậu bụ bẫm trắng nõn, quơ quơ chiếc muỗng gỗ trong tay tỏ vẻ bất mãn, cơ thể tròn vo giãy giụa muốn nhảy khỏi ghế lại bị bà Lục ôm lấy.

“Đậu Đậu, sao cháu không ngoan ngoãn ăn cơm đi?”

Bà Lục buông đũa trong tay xuống, dịu dàng giữ lấy cơ thể nhỏ nhắn đang lộn xộn của Đậu Đậu, thân mật nói.

Trên môi đỏ Đậu Đậu dính đầy cơm, gương mặt nhỏ cố nhoài ra, đôi mắt đen thăm nhìn Mẫn Nhu dò xét, vội vàng đứng dậy: “Mẹ dứt ba ba ăn cơm, con cũng muốn.”

Bà Lục cười nhạt, giọng nói nhu hòa, nhìn về phía Đậu Đậu lông mày nhíu lại chỉ dạy từng bước cho Đậu Đậu: “Bà nội không phải đã dạy Đậu Đậu rồi sao? Không thể tự ý gọi như thế, nếu không sẽ là đứa trẻ thiếu lễ phép, sẽ bị mọi người ghét.”

Nụ cười yếu ớt trên mặt Mẫn Nhu có chút miễn cưỡng, trong lòng tối lại, động tác cầm đũa càng lúc càng chậm, đột nhiên trong chén cơm xuất hiện miếng măng tây, bên tai là giọng nói thông dong của Lục Thiếu Phàm.

“Con và Nhu đã kết hôn, là cha Đậu Đậu, Nhu dĩ nhiên cũng là mẹ của Đậu Đậu.”

Bà Lục đỡ lấy tay Đậu Đậu, nhìn Lục Thiếu Phàm ánh mắt tự nhiên nhạt nhẽo như nụ cười, sau đó nhìn Mẫn Nhu, trên mặt có vẻ áy náy:

“Mẫn tiểu thư là con gái rượu của Mẫn chủ tịch, con chuyên quyền độc đoán như thế, không quan tâm đến ý nguyện của Mẫn tiểu thư, sau này nếu cô ấy chịu ủy khuất gì chúng ta biết nói sao với Mẫn chủ tịch?”

Mỗi lời bà Lục nói đều là trách Lục Thiếu Phàm, không có nửa lời oán giận cô, giống như Lục Thiếu Phàm lấy cô chẳng qua do Lục Thiếu Phàm tự nguyện, tự mình đa tình.

Mẫn Nhu dùng đũa, hai mắt ngược lên nhìn đôi mắt cười nhạt của bà Lục, mỉm cười đáp: “Lấy Thiếu Phàm là phúc phận kiếp trước do con tu luyện mà có, Thiếu Phàm đối với con rất tốt, dù tìm kiếm cả đời cũng sẽ không thấy người đàn ông thứ hai sánh ngang anh ấy. Hơn nữa, cha con đối với Thiếu Phàm rất hài lòng, thậm chí còn khen ngợi.”

Lời của Mẫn Nhu nói ra không kiêu ngạo không xua nịnh, cẩn thận lễ phép khiến cho bà Lục mỉm môi, nụ cười trên mặt cũng sáng hơn vài phần, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tươi cười cùng cô.

Cô tuy là ngôi sao điện ảnh nhưng cũng là thiên kim Mẫn thị, thân phận địa vị không thể so với những ngôi sao đơn ảnh không gia thế, bà Lục nếu cố ý làm khó cô chẳng khác gì đánh vào tay Mẫn thị, tới khi đó quan hệ hai nhà thật sự nước sôi lửa bỏng.

Bà Lục là người thông minh, sẽ không bộc lộ rõ sự bất mãn với Mẫn Nhu, cũng không nói thẳng, chỉ uyển chuyển truyền đạt những suy nghĩ trong lòng, đổ mọi tội lỗi lên Lục Thiếu Phàm.

Không có bà mẹ nào mà không thích nghe ai đó khen con mình, bà Lục cũng không ngoại lệ, nghe Mẫn Nhu khen Lục Thiếu Phàm, tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đắc ý.

Không nói lời nào, bà Lục cúi đầu cầm khăn ướt lau gương mặt dính đầy cơm của Đậu Đậu, ánh mắt tinh tường Mẫn Nhu hiểu được, bà Lục không phải người không phân rõ sai trái, chẳng qua vẫn còn suy nghĩ phiến diện để cho cô bị vây vào hoàn cảnh xấu.

“Bà nội, Đậu Đậu muốn mẹ dứt Đậu Đậu ăn cơm.”

Giọng nói trẻ con đáng yêu không cao khiến cho người ta đau lòng, trong lòng Mẫn Nhu nhũn ra từ trên ghé đứng dậy đi tới đối diện, không chú ý ánh mắt của người khác, cúi người, đem Đậu Đậu đang chu cái miệng nhỏ ôm vào lòng: “Vậy qua đây ngồi cùng mẹ và cha được không?”

Đậu Đậu chớp đôi mắt trong suốt, trên gương mặt hai má lúm đồng tiền khám trong khóe miệng, ngọt ngào cất tiếng: “Dạ được.”

Mẫn Nhu hôn lên gương mặt nhỏ của Đậu Đậu, rời đi trước, lễ độ gật đầu chào bà Lục, không để ý đến ánh mắt sâu xa khác lạ của bà ngồi vào chỗ của mình.

“Đậu Đậu, con muốn ăn gì cha gấp cho con.”

Lục Thiếu Phàm nghiêng người, vẻ mặt cứng chiều nhìn Đậu Đậu núp trong lòng Mẫn Nhu không chịu ra, chiếc đũa để trên đầu ngón tay đợi Đậu Đậu ra lệnh.

“Mẹ ăn gì, Đậu Đậu cũng ăn cái đó.”

Giọng nói dịu dàng hòa vào tim Mẫn Nhu, đặt Đậu Đậu lên đùi, đôi mắt ngược lên nhìn ánh mắt trong suốt của Lục Thiếu Phàm, vừa lưu luyến nhu tình nhìn ngắm cô, khiến cho cô không tự chủ ửng hồng, xấu hổ dờn mắt đi.

Trước bàn ăn, Lục Tranh Vành vẫn giữ thái độ im lặng, chậm rãi gấp thức ăn, bờ môi cương nghị ngay cả lúc nhai thức ăn vẫn duy trì dáng vẻ nghiêm túc, dù lớn tuổi nhưng tính uy nghiêm theo năm tháng ngày càng rõ.

Mẫn Nhu cười ngọt khi liếc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Tranh Vành thì liền thu lại, lập tức im lặng thẳng lưng ôm Đậu Đậu ngồi xuống.

Một bữa ăn dù không nhẹ nhõm thoải mái cũng không gọn sóng, có Đậu Đậu và Lục Thiếu Phàm làm bạn, Mẫn Nhu cũng từ từ thả lỏng mình.

“Đậu Đậu, đã trễ rồi, cháu mau theo dì Mai đi ngủ đi.”

Vừa ăn cơm xong, Đậu Đậu liền bị dì Mai bế đi, cảm giác thoải mái ấm áp trong nháy mắt đều biến mất, Mẫn Nhu chỉ cảm thấy như có núi Thái Sơn đang đè xuống.

“Lục Thiếu Phàm, cháu không có gì nói với gia gia sao?”

Giọng nói trầm thấp nghiêm nghị quát lên giữa bàn ăn, Mẫn Nhu mới vừa đặt đũa xuống nổi bất an ập vào lòng, đôi mắt đảo qua nhìn thấy đôi lông mày Lục Thiếu Phàm đang nhíu lại, đôi mắt dâng lên sự lo lắng.

Trong mắt Lục Thiếu Phàm lóe lên tia sáng nghiêm túc, cả cơ thể cao ráo không hề có chút khản trương chột dạ, nhìn thẳng vào đôi mắt nghiêm nghị của Lục Tranh Vành, cánh môi mím cười, nhưng không có lời nào thốt ra.

Mẫn Nhu ưu tư nhìn Lục Thiếu Phàm, dưới bàn, cô cảm lấy tay Lục Thiếu Phàm đang để trên gối, ánh mắt khấn cầu của Lục Thiếu Phàm nhìn về phía vẻ mặt lạnh lùng của Lục Tranh Vành.

“Tham mưu trưởng...”

“Tôi không hỏi cô.”

Đôi mắt nghiêm nghị quét nhìn khiến đôi môi Mẫn Nhu đang mở ra lập tức khép lại, chỉ có thể lo lắng nhìn Lục Thiếu Phàm.

Lông mày bà Lục cũng nhăn lại, vẻ oán giận lướt nhìn Mẫn Nhu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn vẻ mặt thần nhiên của Lục Thiếu Phàm, sau đó hướng về phía Lục Tranh Vành đang ngồi ngay ngắn nói: “Cha, cha đừng giận. Thiếu Phàm chẳng qua do xúc động nhất thời, coi kết hôn là trò đùa, con cũng đã nói với nó, thừa dịp Mẫn tiểu thư cũng có mặt ở đây, chúng ta giải quyết tốt mọi chuyện...”

Lí do thoái thác của bà Lục khiến cả người Mẫn Nhu cứng đờ, chẳng lẽ bữa cơm này là Hồng Môn Yến, một âm thanh thật lớn vỗ xuống bàn cắt ngang lời khuyên bảo tận tình của bà Lục.

Cái người áo xanh cao ngất đứng dậy, Lục Tranh Vành đá văng ghế dựa, hai mắt nổi giận bay tứ tung, bàn tay thô to oán hận chỉ vào Lục Thiếu Phàm, cảm giác uy hiếp vô hình khiến Mẫn Nhu sợ hãi nắm lấy tay Lục Thiếu Phàm.

“Lục Thiếu Phàm, cháu coi gia gia này chết rồi hay sao? Dám bảo Thẩm Tấn Hàm tới trộm hộ khẩu? Lục gia chúng ta là nơi nào mà có thể tùy tiện cho người khác tới trộm?”

Giọng nói chát vắn đầy giận dữ quan trọng hơn là cái đập bàn vang vọng khắp biệt thự, trong không khí tĩnh mịch chỉ có lửa giận không thể ngăn lại của Lục Tranh Vành.

Đuôi lông mày Lục Thiếu Phàm có chút nhướng lên, bàn tay lại tính an ủi ngược Mẫn Nhu, vẻ mặt thờ ơ, đối với cơn giận của Lục Tranh Vành dường như không quan tâm.

“Gia gia không phải vẫn còn đứng được ở đây sao? Cháu và Tiểu Nhu kết hôn, nếu Lục gia không đồng ý, cháu đành phải tự tìm cách, gia gia không phải thường nói, chỉ cần có tư tưởng thì không được bỏ lỡ, dù phải tìm bất cứ cách nào để giải quyết.”

Lục Thiếu Phàm lạnh nhạt đáp khiến cho cơn giận của Lục Tranh Vành bùng lên, hai đôi mắt đen láy tiếng khốp xương lách cách vang lên.

“Thật là hư đốn.” - Một tiếng giận rống to, vừa thấy Lục Tranh Vành xông tới, Mẫn Nhu đột nhiên đứng dậy, theo bản năng ôm lấy Lục Thiếu Phàm, dùng cơ thể mình che cho Lục Thiếu Phàm.

“Cô tránh ra.”

Lục Tranh Vành tức giận gầm lên sau người, trái tim Mẫn Nhu đập mạnh, gương mặt nhỏ tái nhợt, cánh môi hồng nhuận không còn chút máu, bàn tay nhỏ giữ lấy quần áo trước ngực Lục Thiếu Phàm, đột nhiên quay đầu hướng về phía Lục Tranh Vành đang lửa giận đầy trời quật cường nói:

“Tham mưu trưởng nếu nhất định phải đánh người mới hết giận, vật cứ đánh cháu là được, mọi chuyện đều do cháu gây ra, không liên quan gì đến Lục Thiếu Phàm.”

Mẫn Nhu đẩy Lục Thiếu Phàm ra sau bảo vệ, cơ thể mảnh mai thẳng thắn quật cường, không hề sợ hãi nhìn Lục Tranh Vành hai mắt tròn to về mặt phần nộ.

Lục Tranh Vành rõ ràng bị dáng vẻ phản kháng của Mẫn Nhu làm cho giật mình, nhưng chỉ vài giây sau đó không để ý sự ngăn cản của bà Lục, cao giọng quát to Lục Thiếu Phàm đang ngồi thản nhiên trên ghế.

“Lục Thiếu Phàm, gia gia có dạy cháu núp sau lưng phụ nữ làm kẻ hèn nhát không? Mau bước ra đây!”

Quân nhân mỗi khi giận đều rất dữ, Mẫn Nhu đứng gần Lục Tranh Vành có thể hoàn toàn cảm thấy được, dù trong lòng cực kì sợ hãi, nhưng cả người không chịu buông Lục Thiếu Phàm, sợ vừa buông ra Lục Thiếu Phàm sẽ gặp bất hạnh.

Sau lưng một đôi bàn tay âm áp trấn an vô nhẹ, Mẫn Nhu cảnh giác nhìn Lục Tranh Vành, khước mắt liếc nhìn Lục Thiếu Phàm. Anh vẫn cười nho nhã trước sau như một, đem lửa giận của Lục Tranh Vành quăng bỏ ra ngoài chỉ dụ dằng quan sát cô.

“Đừng sợ.”

Lục Thiếu Phàm chính miệng nói với cô hai chữ đó, sau đó thanh tao lịch sự đứng dậy, đem Mẫn Nhu ôm vào lòng, gương mặt tuấn tú nghênh đón cơn giận phát ra từ Lục Tranh Vành cũng trở nên lạnh lùng.

“Gia gia từ nhỏ dạy Lục Thiếu Phàm phải làm người đàn ông đỉnh thiên lập địa, phải chịu trách nhiệm với mọi lời nói hành vi của bản thân, bây giờ Thiếu Phàm sẽ chịu trách nhiệm.”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm hết sức thản nhiên, nhưng với cô nó rất nghiêm túc, Mẫn Nhu ôm lấy Lục Thiếu Phàm có cảm động cũng có phiền muộn, Lục Thiếu Phàm đối với cô chẳng qua là trách nhiệm sao?

Trong phòng ăn gương cung bệ kiếm không khí căng thẳng, bà Lục lo lắng an ủi Lục Tranh Vành lửa giận ngập trời, Lục Thiếu Phàm ôm Mẫn Nhu, trấn an Mẫn Nhu.

“A, náo nhiệt như thế sao, mọi người đều ở đây.”

Một giọng nam đầy kinh ngạc ở cửa biệt thự cất lên, đồng thời làm dịu đi bầu không khí cứng nhắc, Mẫn Nhu quay đầu nhìn thấy một người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng ngay cửa, là Thẩm Tấn Hàm.

Bà Lục vất vả lắm mới xoa đi cơn giận của Lục Tranh Vành, không ngờ Lục Tranh Vành quay lại thấy Thẩm Tấn Hàm lửa giận lại bùng lên, thậm chí so với khi nãy còn to hơn, đá vào bàn quật: “Tiểu tử thôi, còn dám tới nhà ta!”

Thẩm Tấn Hàm cười ngượng một tiếng, hai tay xoa vào nhau bồi hồi đứng trước cửa không dám vào, nháy mắt nhìn Lục Thiếu Phàm rồi nghiêm chỉnh đứng trước Lục Tranh Vành, thực hiện quân lễ cúi người chào.

“Lục gia gia, hôm nay cháu tới thay ông nội cháu xin lỗi ông.”

Mẫn Nhu không hiểu lời của Thảm Tấn Hàm, sao lại kéo ông nội Thảm Tấn Hàm vào? Tò mò nhìn Lục Tranh Vành, trên gương mặt nghiêm nghị của ông thoáng lên vẻ lúng túng khó chịu.

“Lục gia gia, ông cũng không phải không biết ông cháu. Lời của ông ấy nói gia gia đừng để trong lòng, nghe rồi quên đi, nếu quá coi nặng thì chỉ tự làm bản thân khó chịu.”

Thảm Tấn Hàm cười hì hì nói, hiển nhiên nhận thấy cơn giận trên người Lục Tranh Vành, đứng mãi ở cửa không chịu vào, nhìn thấy bàn tay Lục Tranh Vành với lấy chiếc bàn ăn liền xoay người bỏ chạy, chiếc bàn ăn nện vào cửa thì Thảm Tấn Hàm cũng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Mẫn Nhu mơ màng nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, chỉ thấy người đó hé miệng cười, ngón tay thon dài xoa xoa chiếc cằm nhỏ của cô, gương mặt đầy tự tin. Nhưng khi quay đầu về trước Lục Tranh Vành thì lại không cười nữa, khôi phục dáng vẻ nghiêm túc.

Lục Tranh Vành thấy ba người đều nhìn mình, nét mặt già nua cứng đờ, tức giận rống to: “Còn chưa đủ mất mặt sao?”

Sau đó hai tay chấp ra sau lưng đi về phía phòng khách.

Bà Lục cau mày nhìn Mẫn Nhu và Lục Thiếu Phàm, khẽ thở dài rồi vội vàng đi theo sau.

“Lục Thiếu Phàm, gia gia anh thật hung dữ.”

Mẫn Nhu cũng đã hiểu, lúc ăn cơm, ông ấy im lặng không nói chẳng qua kiềm cơn giận, Đậ Đậ dù sao cũng chỉ là trẻ con dọa nó thì không tốt, Đậ Đậ vừa đi, ông liền bộc phát, đem mọi lửa giận phát ra.

Chẳng lẽ ở trong mắt người Lục gia, Lục Thiếu Phàm lấy cô không thể chấp nhận thế sao?

Mẫn Nhu cắn môi lo lắng nhìn Lục Thiếu Phàm, không phải cô không tin Lục Thiếu Phàm, nhưng sự cản trở của Lục gia là quá lớn, cô sợ, hai người kiên trì như thế cuối cùng chỉ bị mọi người xa lánh, như thế liệu có hạnh phúc?

Đôi mắt đen của Lục Thiếu Phàm âm thầm cổ vũ cô, dịu dàng cất tiếng tựa như thứ thuốc an thần giúp cô bình tĩnh lại: “Người già bị kiềm chế quá lâu, trút giận một chút có lợi cho sức khỏe, đi, chúng ta cũng sang đó.”

Nếu không phải Lục Thiếu Phàm kiên trì muốn dẫn cô sang phòng khách. Thì cô tuyệt đối sẽ không dám lại vỗ mông cọt, chọc giận Lục Tranh Vành.

“Cha, nếu cuộc hôn nhân này thật không thể đồng ý, chúng ta có thể suy xét lại, đừng giận mà hại sức khỏe.”

Vừa vào phòng khách, Mẫn Nhu đã nghe bà Lục dịu dàng khuyên nhủ, nhưng những lời khuyên nhủ này lại thành trở ngại trong cuộc hôn nhân giữa cô và Lục Thiếu Phàm.

“Gia gia, cháu và Tiểu Nhu thật sự muốn sống với nhau, mong gia gia có thể đồng ý.”

Lục Thiếu Phàm kéo Mẫn Nhu đi tới trước vẻ mặt âm trầm của Lục Tranh Vanh, trịnh trọng nói, đem bà Lục ném sang bên. Mẫn Nhu cũng không muốn lui bước, dù kết quả không thể như mong muốn, thì cô cũng sẽ giận bản thân vì không cố gắng, đi về trước, vẻ mặt thành khẩn nghe lời Lục Thiếu Phàm nói xong liền thấy Lục Tranh Vanh nhú hàng lông mày hoa râm lại.

“Tham mưu trưởng, cháu biết so với những thiên kim danh môn cháu thua kém xa, nhưng ở bên Lục Thiếu Phàm, không phải là quyết định nông nổi nhất thời, cũng không phải vì thế lực của anh ấy, chỉ vì anh ấy mang lại cho cháu niềm ấm áp mà bản thân mong muốn, vì vậy, xin Tham mưu trưởng hãy đáp ứng thỉnh cầu của chúng cháu, để hai người chúng cháu được sống bên nhau.”

Ánh mắt nghiêm nghị của Lục Tranh Vanh lóe lên chút kinh ngạc, đôi mắt trầm tư quan sát nét mặt khẩn trương của Mẫn Nhu và vẻ mặt lạnh nhạt của Lục Thiếu Phàm, giọng nói to khó nén cơn giận.

“Lục Thiếu Phàm, đây là thái độ nhận lỗi của cháu sao?”

Mẫn Nhu lúc này hoàn toàn cảm thấy tuyệt vọng, người ở Lục gia đều trút mọi tội lỗi lên Lục Thiếu Phàm, nhưng cũng là sự bài xích với cô, từ bề ngoài đã cho thấy họ phản đối cuộc hôn nhân này.

Đôi môi Lục Thiếu Phàm mím lại, không nói lời nào, bàn tay nắm chặt tay Mẫn Nhu có chút lạnh, bà Lục ngồi bên cạnh có ý muốn giảng hòa.

“Thiếu Phàm, con đừng chọc giận gia gia nữa. Nếu hôn sự này gia gia không đồng ý, nhân lúc này Mẫn tiểu thư còn ở đây, mọi người đều là người trưởng thành, đều hiểu chuyện, cuộc hôn nhân này coi như quên đi.”

Không hề quanh co lòng vòng, bà Lục nói thẳng khiến cho Mẫn Nhu trở nên bị động, vẻ kiên định cũng bị lung lay. Cô muốn cùng Lục Thiếu Phàm cố gắng, nhưng mọi tôn nghiêm lại bị đập xuống trước mặt người khác làm sao cô có thể chịu nổi?

“Quên? Ai nói quên?”

Mẫn Nhu đang thất vọng chán nản, thì bất ngờ không phải Lục Thiếu Phàm kiên trì mà là giọng của Lục Tranh Vanh cất tiếng phản đối, khiến cô kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn Lục Thiếu Phàm, đối với tình huống này cô không biết xử sự thế nào.

Lục Thiếu Phàm mỉm cười mắt cúi xuống nhìn cô, không hề kinh ngạc, giống như mọi phản ứng của Lục Tranh Vanh đã nằm trong tay anh.

“Cuộc hôn nhân không phải chỉ lấy là xong, mà còn phải vui vẻ mà kết hôn, phải mời tất cả các thiếu tướng, tướng quân ở quân khu tham gia, cho Thẩm lão đầu tức chết!” - Lục Tranh Vanh kiềm chế cơn giận, mỗi khi nhắc tới “Thẩm lão đầu” lửa giận lại dâng lên, gương mặt phồng lên đỏ bừng.

“Nói gì, Lục gia ta không có mắt nhìn người, không phải danh môn khuê tú không cho vào cửa? Ở trước mặt ta nói còn chưa tính, còn đi gặp người khác nói, nói người Lục gia không bằng người Thẩm gia, lấy đồ ở nhà Lục gia chỉ như lấy đồ trong túi, đừng nói lấy hộ khẩu, ngay cả huy chương ta đeo trên người cũng lấy được.”

Chân đạp vào bàn trà, cả người Mẫn Nhu sững sốt, không ngờ hôm nay Lục Tranh Vanh giận như thế không vì cô và Lục Thiếu Phàm tự kết hôn mà vì Lục Thiếu Phàm để Thẩm Tấn Hàm trộm hộ khẩu khiến cho ông già như ông trở thành chuyện cười cả quân khu.

Lông mày bà Lục nhíu lại, tính mở miệng Lục Thiếu Phàm lại đi trước một bước, buông Mẫn Nhu ra, ngồi xuống bên Lục Tranh Vanh, cười làm lành nói: “Gia gia, là Thiếu Phàm không suy nghĩ chu toàn, không ngờ sự việc lại ra như thế, để hôm nào, Thiếu Phàm sẽ tới Thẩm gia hỏi cho ra lẽ.”

Bản mặt khó coi của Lục Tranh Vanh nghe những lời này của Lục Thiếu Phàm, nhất là câu cuối, đôi mắt lóe lên tia sáng, lông mi hoa râm nhướng lên, vội ho một tiếng: “Cháu nhận ra lỗi sai, gia gia còn có thể thế nào nữa? Về phần Thẩm gia, lần trước ông thấy Thẩm lão đầu ở trong thư phòng có nghiên mực xem ra cũng không tệ, vừa đúng lúc, dạo gần đây ông luyện không ít chữ...”

Lục Thiếu Phàm chột nhứ mày, ngay sau đó phụ họa nói: “Gia gia yên tâm, hai ngày nữa, Lục Thiếu Phàm sẽ sang thư phòng Thẩm gia mang về cho gia gia mượn.”

Lục Tranh Vanh nghe Lục Thiếu Phàm nói thế, cơn giận tản đi, vẻ mặt hài lòng khẽ hừ, sau đó mới để ý thấy Mẫn Nhu cung kính đứng trước mặt.

Đôi mắt từng trải chỉ đánh giá sơ lược Mẫn Nhu, quay đầu nhìn Lục Thiếu Phàm, Lục Thiếu Phàm lập tức cười nhẹ giới thiệu: “Gia gia, đây là vợ cháu, Mẫn Nhu.”

Bà Lục liếc mắt nhìn Mẫn Nhu, thầm oán Lục Thiếu Phàm: “Cha, đừng nghe Lục Thiếu Phàm nói bậy phá hoại danh tự Mẫn tiểu thư.”

Lục Tranh Vanh nghe lời con dâu nói sau, trên vẻ mặt nghiêm túc cũng có chút khó hiểu, nhìn chằm chằm vẻ mặt cung kính khiêm tốn của Mẫn Nhu, hỏi Lục Thiếu Phàm:

“Thiếu Phàm, cô gái này đang sống ở đâu?”

Lục Thiếu Phàm đứng lên, đến bên cạnh Mẫn Nhu, ôm lấy eo nhỏ của cô, đối với vẻ mặt nghiêm túc của Lục Tranh Vanh chỉ cười nói: “Gia gia, chúng

cháu là vợ chồng, dĩ nhiên sẽ ở chung với nhau, phải rồi, còn ngủ chung giường.”

Mẫn Nhu nghe Lục Thiếu Phàm bổ sung câu sau, gương mặt cố cười đỏ ửng, trước cặp mắt quan sát của Lục Tranh Vanh không được tự nhiên tựa vào Lục Thiếu Phàm.

Lục Tranh Vanh nhú mày, nghiêm mặt, dường như ý tứ của Mẫn Nhu làm lão nhân gia mất vui, quay đầu nhìn về mặt không thể tốt nổi của bà Lục, thắm thía giáo huấn:

“Chi Quyên, Mao chủ tịch dạy chúng ta, làm người phải tạo phúc, Lục gia làm sao có thể làm ra chuyện bội nghĩa, Lục Thiếu Phàm đã hủy đi danh dự con gái người ta, cha làm sao có thể ngồi nhìn không nói?”

Sắc mặt bà Lục cứng đờ, muốn giải thích thì Lục Tranh Vanh liền nhìn hai người đang ôm nhau nói: “Tháng sau chọn ngày tổ chức kết hôn, nhớ, mời tất cả các thiếu tướng mọi cấp bậc trong quân khu mời tới.”

“Cha.” - Bà Lục chưa kịp lên tiếng, Lục Tranh Vanh đã phủ phủ bộ quân trang, đứng dậy, ánh mắt nghiêm nghị quét qua sắc mặt khác nhau của ba người: “Đây là mệnh lệnh, không cần nói nữa.”